

RÁDULY ESZTER

Béranya

Formáim domborodnak,
libeg rajtam a pulóver.
Nyálamat bableves oldja el,
kezemben reszket a kanál.
Hasam belakott odú,
reszketésemben világod megremeg.
Viselem a gondod, a dobogást,
tagjaid rándulását,
kezeid méhem vizében.
Amíg köldököm fonala tart,
megmaradsz enyémmek.
Rajtam kívül égbe más emel,
ölemhez hátad nem simul.
Szememben fátyolfelhő,
hiányod kitakarja a napot.
Ahogy levedlem az anyaságot,
meghalok azzal.

Pire

A kutyát szeretni kell,
a pókot le kell szedni a falról.
Este, ha nem is korán,
de nyugodtan kell lefeküdni.
A pirét addig kevergetni,
míg el nem tűnnek a csomók.
Gödröcskét figyelni arcon,
ahogy mosolyra húzódik a száj.
Szép gondolatokat hajlítani
a másik feje köré.
Az érzékenység a bőrre,
hát simogatni kell.
Megpihenni, mint nagyapám
szeme az öregségben.

Elmondhattam volna,

hogy egyszerű vagyok és kutyákat becézgetek.
Nem ártok sokat, de nem vagyok királylány.
Irigykedem, és ByeAlexet hallgatok.
Sok bennem a gondolat, az akarat, a kétség;
a szeretet is, csak furcsán bukik elő.

RÁDULY ESZTER (2000) Alsósófalva

Figyelek, de nehezen tartom a fókuszot.
 Lejegyzem és félreteszem az emlékeimet.
 Ha finom, nem adok belőle;
 de vannak kivételek, akiknek
 bármiből szívesen adnék.

A szobám terasszal a legotthonabb otthon.
 Azt apa csinálta önerőből.
 Apa olyan erős, pont
 a légység hiányzik belőle;
 de akadnak olyanok,
 akik puhák és kedvesek.

A hajszálaim görbék, mert sokat bánkódok.
 Bánom a hallgatásaimat, mások sok beszédét.
 Ha szomorú vagyok, nem kell levedd a terhet,
 csak mosolyogj, hogy bírom.
 Könnyen leszek boldog,
 főleg, ha visszatükröződik.

Akivel törődöm, azzal foglalkozom.
 Kezdem kinőni a gyerekkort.
 Virágárus akartam lenni,
 és nem akartam bejárni a világot.
 Amióta kutyát láttam, szeretem;
 de legjobban a sajátomat.

Nem szeretem a pangást.
 Az őszt szeretem. A kéket. A sárgát.
 A szobámat, csak egyedül vagyok benne.
 Elmondhattam volna,
 hogy engem nem könnyű szeretni,
 de valaki szeretetéből mindenkinek jár.

Gyerekhálál

Gyerekdalt hallgat el anya,
 apa keze nem érint puha bőrt.
 Csak egy mese maradt félbe,
 csak egy pokróc melege nem melegít már.
 Hallgatagok az éjszakák és éberek,
 a csend fojtogat, mélysége van.
 A derű eltűnik, mint lepkék az őszben.
 Karok hiába ringatnának,
 sápadtak és nincsen hasznuk.
 Apa kezei körbefogják anyát,
 pici kéz nem szorongat ujjat.
 Az este üres kiságyat talál.